

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **M. V., nar., státní příslušnost**
t. č. pobytem

zastoupen: Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. OAM-246/ZA-ZA14-ZA18-PD3-2012,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018,
č. j. OAM-246/ZA-ZA14-ZA18-PD3-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci doplňková ochrana neprodlužuje.
2. Dle napadeného rozhodnutí byla žalobci udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona
o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky, na dobu 12 měsíců, rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. OAM-246/ZA-ZA14-2012, které nabylo právní moci dne 16. 10. 2013 (dále jen „rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany“). K udělení doplňkové ochrany bylo přistoupeno z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace v, která se vyhrotila po prezidentských volbách v prosinci 2010. Žalovaný dospěl po posouzení informací o zemi původu k závěru, že v případě návratu žalobce do vlasti nelze jednoznačně vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. a 2 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalovaný při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany vycházel především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany, z protokolů o pohovorech k žádosti, z informace poskytnuté Vězeňskou službou ČR, a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v, Konkrétně se jednalo o Informace OAMP -: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 9. 2018, zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - z ledna 2018, Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor – Shrnutí uplynulého roku: usiluje o větší národní konsolidaci ze dne 18. 1. 2018, Zprávu o zemi -: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 z ledna 2018 a Informace MZV ČR ze dne 27. 4. 2018. Žalovaný po porovnání uvedených informací se skutečnostmi uvedenými v řízení o udělení doplňkové ochrany, v následném řízení o prodloužení doplňkové ochrany a v současném řízení konstatoval, že došlo k takovým změnám situace v zemi původu žalobce, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Uvedl, že situace týkající se lidských a občanských práv v není dosud zcela uspokojivá a nedosahuje např. úrovně demokratických zemí EU, ze shromážděných podkladů však jasně vyplývá, že v zemi původu žalobce došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že s ohledem na jeho osobní situaci nic nebrání tomu, aby se do své vlasti navrátil, aniž by tam byl vystaven nebezpečí vážné újmy.
4. Podle napadeného rozhodnutí byla žalobci doplňková ochrana udělena z důvodu dění a vývoje, k němuž došlo v po prezidentských volbách z roku 2010 a kvůli němuž nebylo možno považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za tolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat do vlasti. Žalobce sice uvedl, že má nadále problémy s běloruskou vládou, s těmito potížemi se ale žalovaný vypořádal již v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
5. Žalobce v žalobě namítá porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále dle žalobce žalovaný porušil ust. § 53a ve spojení s § 17a zákona o azylu, neboť nebyly naplněny podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany, přičemž podmínky § 14a žalobce splňuje. Žalobce je přesvědčen, že nadále nepříznivá bezpečnostní situace v je důvodem pro prodloužení jeho doplňkové ochrany, která byla žalobci

z tohoto důvodu udělena. Bezpečnostní situace je od doby opuštění země původu stále velmi nepříznivá, o čemž svědčí mimo jiné články zveřejněné na internetových zpravodajských serverech. Žalobce s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na to, že v případě řízení o odnětí doplňkové ochrany je třeba srovnat okolnosti, za kterých byla doplňková ochrana cizinci udělena s okolnostmi danými při rozhodování o jejím odnětí, přičemž tyto okolnosti se musí změnit významným a trvalým způsobem, což v případě žalobce nebylo. Žalobce poukázal na zprávu Amnsety Internatioal, která popisuje období 2013 - 2018, zprávu Human Rights Watch za rok 2017 a zprávu zpravodaje OSN pro lidská práva o situaci v z října 2017 o lidských právech, dle nichž sice došlo v k určitým politickým změnám, jejich reálný vliv na ochranu lidských práv ... občanů je v praxi zanedbatelný a zatím nelze mluvit o výraznějším zlepšení situace na poli ochrany základních lidských práv a svobod. Během minulého roku došlo k masovému zatýkání demonstrujících občanů, stejně jako v roce 2010.

6. Žalobce má za to, že žalovaný v řízení opětovně porušil svou zákonnou povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k individuálním okolnostem případu. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
7. Žalovaný považuje námitky žalobce za zcela neopodstatněné a odkazuje plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí žalovaného, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že povinnost daná správnímu orgánu zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Jako podklad k rozhodnutí využil žalovaný kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 29. 10. 2018 poskytnuta možnost se s těmito informacemi seznámit a vyjádřit se k nim. Dle názoru žalovaného jsou informace, které použil k posouzení azylového příběhu žalobce dostatečně aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu.
8. Dle žalovaného v současné době tvrzené obavy nebyl žalobce schopen jakkoliv konkretizovat či zdůvodnit. Naopak ve své výpovědi ze dne 5. 10. 2018 výslovně uvedl, že on osobně žádné problémy s státními orgány nemá, pouze se obává návratu do vlasti kvůli možnému uvěznění, které nepodložil žádnými důvody. Pouze obecně uvedl, že kdyby se vrátil, zatkli by jej hned na letišti, nebo později v místě jeho bydliště. Dále sdělil, že obtěžuje jeho matku tím, že jí volá nebo ji osobně navštěvuje a dotazuje se na žalobce, jeho aktivity a místo pobytu. Děje se tak asi jednou za tři měsíce; dle názoru žalobce kvůli jeho minulosti, neboť vědí, že v ČR žádal o azyl, a chtějí po něm informace o osobách, které zde pobývají. Oficiálním zdůvodněním těchto kontaktů ze strany však žalovaný nedisponoval, neboť příslušníci důvody svého zájmu o jeho osobu nesdělují a on si je pouze domýšlel. Neví, proč by měl nadále přetrvávat zájem státních orgánů o jeho osobu, když z vlasti naposledy vycestoval již v lednu roku 2012. O současné situaci v navíc nemá žádné informace. Žalovaný tak shrnul, že žalobce

neposkytnul žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by bylo nutno výše citované závěry žalovaného přehodnotit, a závěrem připomněl, že doplňková ochrana byla cizinci udělena a následně prodloužena pouze z důvodu neuspokojivé obecné situace v, nikoli na základě výše zmíněných potíží, které ve svých výpovědích žalobce prezentoval. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce dle svých vyjádření nikdy nebyl ve vlasti trestně stíhán a rovněž nebyl členem politické strany či organizace ani jinak politicky aktivní. Dle názoru žalovaného tak neexistují žádné důvody, že by měl být žalobce po návratu do vlasti vystaven jakémukoliv nezákonnému postupu ze strany státních orgánů. Žalobcem v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu, ale žalovanému se jeví jako snaha žalobce si legalizovat svůj pobyt na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu nýbrž zákon č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.

9. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újme ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Dle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu náležitě a podrobně odůvodněno a dostatečně z něj vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
10. K námitce možného nebezpečí hrozícího za žádost o azyl v ČR, žalovaný uvedl, že shledává obavy žalobce z pronásledování ze strany státních orgánů země původu, protože požádal o azyl, nedůvodnými. Tyto obavy nejsou na místě, neboť správní orgány jsou povinny ze zákona chránit osobní údaje žadatele a žadatel je s touto skutečností seznámen už v okamžiku, kdy požádal o azyl. Žalovaný závěrem konstatoval, že v případě žalobce se jedná již o jeho čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, navíc jde o osobu opakovaně páchající trestnou činností a ve výkonu trestu odnětí svobody, a osobu požívající omamné a psychotropní látky, byť momentálně dle svých tvrzení abstinující.
11. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

12. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. OAM-246/ZA-ZA14-2012, které nabylo právní moci dne 16. 10. 2013, udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, neboť v zemi původu žalobce se nepříznivá bezpečnostní situace vyhroutil v roce 2010 po prezidentských volbách. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně prodloužena rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014, č. j. OAM-246/ZA-HA18-PD1-2012 a rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. OAM-246/ZA-ZA14-PD2-2012, s platností do 22. 11. 2017.
16. Dne 2. 10. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, v níž uvedl, že má tříletého syna, který zde požívá azyl, a dále družku a potýká se s problémy s vládou.
17. Dne 24. 9. 2018 žalovaný předvolal družku žalobce Y. K. k podání svědecké výpovědi. Uvedla, že s žalobcem v současné době žádný vztah neudrží, neboť se žalobce nachází ve vězení, kam nastoupil před rokem, kdy se s ním rozešla. Se žalobcem je v kontaktu, píše jí dopisy a skoro každý den volá. Se synem L. V. žalobce nemá v současné době žádný vztah. Před nástupem do vězení žalobce syna navštěvoval jednou týdně. Pokud nebyl žalobce pod vlivem drog, nebála se mu jej svěřit. Od nástupu do výkonu trestu se se synem fyzicky neviděl, svědkyně synovi říká, že se žalobce nachází v Dodala, že se žalobce nachází ve vězení počtvrté.
18. Dne 5. 10. 2018 byl proveden pohovor se žalobcem, který uvedl, že od doby, kdy mu byla udělena doplňková ochrana, se jeho osobní situace nezměnila. Sdělil, že jeho matku obtěžuje ..., on sám žádné konkrétní problémy s státními orgány nemá, ale pořád má strach vrátit se do vlasti. Obává se, že by mohl být bezdůvodně uvězněn. Jeho matku obtěžují kvůli minulosti, po žalobci chtějí informace, kdo se zde nachází. Vědí, že žádal o azyl.
O současném dění v nemá žalobce žádné informace. Neví, proč by měl mít ve vlasti potíže, když v zemi od roku 2012 nepobýval.
19. Stěžejní námitkou žalobce je, že v je bezpečnostní situace stále nepříznivá a proto nadále splňuje veškeré zákonné podmínky k prodloužení doplňkové ochrany. Krajský soud námitku posoudil jako nedůvodnou.
20. Právní úprava institutu doplňkové ochrany je obsažena v zákoně o azylu, konkrétně v ustanovení § 14a (udělení doplňkové ochrany) a § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení doplňkové ochrany). Podle § 14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého*

bydliště.“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak „[z]a vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

21. Podle § 53a odst. 4 věta třetí zákona o azylu platí, že osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
22. K výkladu těchto ustanovení krajský soud poukazuje zejména na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz) je k udělení doplňkové ochrany třeba kumulativně splnit veškeré podmínky stanovené v ust. § 14a zákona o azylu. Žadatel (1) nesmí splňovat podmínky pro udělení azylu, (2) musí se nacházet mimo zemi svého původu, (3) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (4) vážné újmy, (5) nemůže využít nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Možnosti žadatele prokázat relevantní existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jsou nepochybně omezené. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku z 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 157/2014-54, uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Pokud ani po doplnění dokazování nebude možné tvrzení stěžovatele doložit nebo vyvrátit, žalovaný bude povinen z takového tvrzení vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).
23. K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že „*státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změní do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odstavce 1 přihlížejí členské státy*

k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.“ Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě eurokonformně interpretovat tak, že trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v ustanovení § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu. Závěr o tom, že důvody vedoucí k přiznání doplňkové ochrany již netrvají, musí být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou na srovnání se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. K tomu krajský soud poukazuje i na doktrinální názor uvedený v komentářové literatuře, podle něhož „je presumováno udělení doplňkové ochrany

do doby, než je prokázán opak. Trvání důvodů pro udělení doplňkové ochrany je prokazováno v řízení

o prodloužení pobytového oprávnění. Zákon vymezuje důvody, které jsou v tomto řízení přezkoumávány, jako důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena (ex lege je zjišťováno, zda stále trvají). Ministerstvo vnitra při přezkumu přiblíží ke konkrétním důvodům, které byly zjištěny v řízení původním. Je možné uvažovat situaci, kdy by se konkrétní důvody, které vedly k udělení doplňkové ochrany, změnily. Cizinec by se ale stále pohyboval v rámci stanoveném § 14a AZ, resp. 14b AZ, a vzhledem k formulaci výroku o udělení doplňkové ochrany (doplňková ochrana podle § 14a se uděluje) lze dovozovat, že i při změnách konkrétních okolnostech by bylo možné prodloužit oprávnění pobytu v řízení o prodloužení tohoto oprávnění (toto lze dovozovat i z níže citovaného rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2009 sp. zn. 9 Azs 36/2009)“ (viz k tomu Honusková, V. Komentář k zákonu o azylu, In. ASPI).

24. Otázkou tedy zůstává, jako v předchozím řízení o prodloužení doplňkové ochrany, zda v případě žalobce trvají důvody, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena, konkrétně, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu hrozby mučení nebo nelidského zacházení v případě návratu do vlasti.

25. Podle rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany byla tato udělena z následujících důvodů. Podle Výroční zprávy Human Rights Watch z ledna 2013 legislativní novely z roku 2012 ještě více zintenzivnily vládní dohled nad organizacemi a aktivisty občanské společnosti, ve vězení zůstávalo 12 politických vězňů, objevovala se obvinění z mučení a špatného zacházení ve vazbě. Podle Zprávy Freedom House z ledna 2013 zářijové parlamentní volby z roku 2012 byly nesvobodné a nespravedlivé. Jejich výsledkem byl zákonodárny sbor bez zastoupení opozice. Režim A. L. zasahoval proti všem formám protestu. Zprávy ČTK

hovořily o zabavení kanceláří lidskoprávní organizace, sankcích Evropské unie týkající se zákazu vstupu politiků a podnikatelů do schengenského prostoru, zásahu policie v kancelářích opozičního hnutí Mluv pravdu, zatýkání organizátorů internetového odporu vůči prezidentovi L., zadržení novinářů fotografujících plyšové medvídky, které na podporu lidských práv nad územím shodilo švédské letadlo, o již dvouletém věznění známého předsedy lidskoprávní organizace A. B., proti jehož zadržení v roce 2011 protestovala i česká diplomacie.

26. V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel ze Zprávy o zemi –: Transformační index (....) 2018, dle níž neuznala prezidentské volby za svobodné a spravedlivé, ale na rozdíl od těch v roce 2010 při nich nedošlo k brutálním zásahům proti občanské společnosti ani k uvěznění předních opozičních představitelů. Po propuštění politických vězňů a po pokojných volbách v roce 2015 EU pozastavila sankce uvalené na úřady, což učinily i Spojené státy proti několika stěžejním státním podnikům. V říjnu 2016 přijala země svůj první mezinárodní plán pro lidská práva. Počet zástupců politických stran se v jinak převážně nestranickém parlamentu o 110 křeslech zvýšil o 16, což je nejvyšší číslo od voleb roku 1995. Podle zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 je autoritářský stát, kde je problematické zaregistrovat politickou stranu. Přestože v roce 2017 probíhaly demonstrace, jsou nezávislí novináři schopni vyvinout tlak na média. Oproti minulosti, kdy policie běžně rozháněla veřejné demonstrace a zatýkala jejich účastníky, úřady již jako formu potrestání demonstrantů volí pokuty. Podle Informace OAMP –, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018 (stav červenec 2018) v zemi neprobíhal žádný vojenský konflikt a bezpečnostní situace byla stabilní. V důsledku konfliktu na východní mělo přijít až 160 000 lidí.
27. Krajský soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval jednotlivými informacemi a zprávami o zemi původu žalobce, z nichž při rozhodování ve věci žalobce vycházel a dospěl k závěru, po prostudování v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedených zpráv týkajících se země původu žalobce, že došlo ke zlepšení dodržování lidských práv, zprávy již nehovoří o bezdůvodném zatýkání odpůrců režimu a hrozbě jejich mučení, oproti zprávám, z nichž těžil žalovaný při rozhodování o udělení doplňkové ochrany v roce 2013. Dle krajského soudu tak v zemi původu žalobce došlo k podstatné změně okolností, za kterých mu byla v roce 2013 udělena doplňková ochrana.
28. Se zřetelem k těmto informacím nemůže krajský soud souhlasit se žalobním tvrzením, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, neboť by mu v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy spočívající v nepříznivé bezpečnostní situaci v
29. Za nedůvodné považuje krajský soud rovněž i námitku, že žalovaný v průběhu správního řízení porušil ust. § 3 správního řádu. Žalovaný si opatřil dostatek informací, jednak s poskytnutím údajů k podané žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany a zejména podrobně provedenými pohovory k důvodům této žádosti. Dále zajistil vyčerpávající informace o zemi původu žalobce a na veškerá skutková zjištění učinil příslušné právní závěry, které v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně rozvedl.
30. Co se týče obavy žalobce z návratu do země původu z titulu požádání o mezinárodní ochranu, tak i s touto skutečností se žalovaný řádně vypořádal. Vycházel z Informace MZV ČR ze dne 27. 4. 2018, dle níž, jak ověřil krajský soud, běloruské státní orgány nemají kapacitu na to, aby aktivně monitorovali všechny potenciální žadatele o mezinárodní ochranu. Neúspěšní žadatelé mohou být předmětem zájmu jen v případě, že by státní orgány o projití této procedury věděly, ale nebezpečí od státu ani soukromých osob nehrozí. Dle zprávy nebylo zaznamenáno zvýhodnění či diskriminace na základě žádosti o mezinárodní ochranu. Obavy žalobce z návratu do kvůli jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou tak nedůvodné.

31. Ze správního spisu též vyplynulo, že žalovaný při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany zohlednil skutečnosti žalobcem uváděné. Žalovaný přihlédl i k jeho rodinnému životu na území ČR, který žalobce v žalobě jako azylově relevantní důvod nenamítl. Obavy žalobce z příslušníků žalobce v žalobě již opětovně neuváděl a zjištění žalovaného v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval, proto se jimi krajský soud dále nezabýval.
32. Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že bylo prokázáno, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Dle krajského soudu žalovaný přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, které jsou relevantní pro posouzení věci.
33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
34. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. října 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně